

Dialog profetyczny (prorocki)

Trójca Święta idealnym wzorcem dla dialogu profetycznego

Zgromadzenie werbistów szczególną czią obdarza Trójcę Świętą. I rzeczywiście, należy wierzyć, że mnogość trudnych problemów mogło znaleźć pozytywnie rozstrzygnięcie dzięki zjednoczeniu ludzkiej woli z wolą Trójjedynego Boga. Nie można nie pamiętać, że Jedność Trójcy Świętej nie została zaburzona w sytuacji absolutnie najtrudniejszej: podczas męki i śmierci Pana Jezusa, która nastąpiła z woli Trzech Osób Boskich.

Wyobraźmy sobie, że ziemscy rodzice patrzą na śmierć swojego syna; śmierć zadawaną przez innych i składają wszystkie (swoje i dziecka) cierpienia w ofierze Bogu. I jest płacz - bo musi być, jest ból - bo też musi być, ale nie ma buntu, gniewu, rozejścia, zrzucania winy jeden na drugiego. Łączy ich i zespała ból i cierpienie, które ofiarują Bogu. Cierpieniu towarzyszy nadzieja spotkania w wieczności. Wszystko jest Boże i od Boga pochodzi. Z wiary wypływa zgoda na wolę Boga. Bogu więc należy się od nas również wszystko: nasz maksymalny trud, ofiara, ból, cierpienie i poświęcenie.

Dialog profetyczny odbiega charakterem od powszechnie prowadzonych rozmów, które są opisem własnych potrzeb, przeżyć, emocji, opinii (najlepiej podkreślających jakąś szczególną zaletę rozmówcy).

Dialog profetyczny zaczyna się od momentu spotkania dwóch osób, które pielęgnują w sobie i wobec siebie, ducha ofiary i poświęcenia, pragnienie twórczego przeżywania życia dla chwały miłości w jedności Trójcy Przenajświętszej. Niedościgłym wzorem jest Jezus Chrystus, który w czasie ziemskiej wędrówki, przebywając pośród swoich, stale przebywał na rozmowie z Ojcem i całą swą ludzką naturę podporządkował woli Ojca. Nie było to zadanie łatwe nawet dla Boga - Człowieka, wszak był w pełni człowiekiem. Dlatego też Ewangelia daje niejednokrotnie świadectwo tej Bożej walki z ludzką naturą, kiedy Jezus przebywa na pustyni i jest kuszony, namawiany jest do odejścia od obranej drogi lub, kiedy w Ogrójcu poci się krwawym potem.

Dlatego też, w dialogu profetycznym wszystko należy sprowadzać do Boskiej doskonałości: do Boga, który pragnie nas sobą umacniać, pragnie oddania naszej woli, aby mógł przez nas realizować w tym świecie Swoją świętą wolę. Oczekujące na rozwiązanie problemy w prowadzonym dialogu należy zwracać do źródła, z którego się wywodzą, a którym jest ludzka grzeszność. Należy więc nas samych, ludzką grzeszność oddawać i polecać Trójjedynemu Bogu, sprawcy wszystkiego, bo jedynie Bóg potrafi i pragnie ze zła dobro wyprowadzić.

W dialogu profetycznym to, co rozproszone i trudne, bo zawierające błędy ludzkiego rozumowania wraz z interesownością, człowiek powtórnie usiłuje sprowadzić do pierwotnego zamysłu Bożej doskonałości. Zatem dialog profetyczny prowadzi najpierw do poszukiwania wspólnej części porozumienia, która stanowi podstawę do dalszego poszukiwania Prawdy w relacji: ja - Bóg. Jest to postawa "bazowa", z której rozpatruje się konkretny problem zadany do rozwiązania.

Ks. Jerzy Gawlik

Ilustracja: Trójca Święta - płaskorzeźba w blasze mosiężnej wykonana przez Dariusza Ciurej (www.art-metal.com.pl)